

Misie: 304. Znepokojení vody, evangelium pro „nepotkané“

Misie

**Znepokojení vody,
evangelium pro „nepotkané“**

Misie

Znepokojení vody, evangelium pro „nepotkané“

V těchto dnech nemohu dostat z hlavy tento text evangelia:

1 Potom byly židovské svátky a Ježíš se vydal do Jeruzaléma.
2 V Jeruzalémě je u Ovčí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, a u něho pět sloupořadí.
3 V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých.
5 Byl tam i jeden člověk, nemocný již třicet osm let.
6 Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdrav?“
7 Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě donesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mě předejde.“
8 Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“
9 A hned byl ten člověk uzdraven; vzal své lože a chodil.

Tento příběh z Janova evangelia 5,1-9 mě pronásleduje od 9. března 2023, kdy jsem se připojil k několika stovkám diváků v divadelním komplexu ACE na *North Carolina School of the Arts* na premiéře hry „*Nepotkaní: Severní Karolína*“, dokumentárního filmu zaměřeného na rodiny dospělých dětí s mentálním nebo vývojovým postižením.

Obě krize zahrnují tyto problémy:

- Více než 15 000 osob se zdravotním postižením je na čekací listině na program *North Carolina Innovations Waiver*, který by financoval domácí a komunitní služby a umožnil jim vyhnout se ústavní péči.
- Nízké financování platů ztěžuje, ne-li znemožňuje, nalezení domácích pečovatелů.

Omezené financování programu výjimek ze strany legislativy Severní Karolíny způsobilo, že někteří lidé jsou na čekací listině až 20 let. Navíc zdravotně postižení Severokarolínci, kteří se ve filmu objevují, již z jiných veřejně financovaných programů odešli a jejich rodiny si nemohou dovolit rozsáhlou pomoc pečovatелů.

Bill Leonard s producentem filmu, fotoreportérem Robinem Raynem.

Jedna z těchto osob obdržela příspěvek na péči v rámci programu *Innovations Waiver*, ale její mužský pečovatelský, který vyjadřuje lásku a obdiv ke svému klientovi, přiznává, že vzhledem k nízké hodinové mzdě (stanovené legislativou) má osobní potíže vyjít s penězi.

Ti, kteří dosud nebyli přijati do úlevového programu, mají závažné tělesné a duševní postižení. Péče o ně vyžaduje značnou energii, citlivost a osobní odpovědnost; jejich rodiče jsou starší občané, kteří se stále obávají o budoucnost svých dětí.

Podstatnou část diváků filmu tvořili senioři, přičemž každý z nich se obával budoucnosti svých synů a dcer, až už nebudou na světě, což je realita, které nakonec čelí v každé takové rodině.

A naše rodina není výjimkou. Naše dcera Stephanie, osoba s různými speciálními potřebami, oslaví v dubnu 48 let a žije s námi od narození. Candyce a já jsme v polovině 70. let, s poměrně dobrým zdravím, ale žijeme s vědomím, že nás dělí od katastrofy jedna magnetická rezonance.

Nedávno jsme sdíleli konverzaci Zoom s drahými přáteli v Massachusetts, kteří jsou v našem věku a také mají dceru se speciálními potřebami.

Naše paralelní životy znamenají, že si navzájem často dokončujeme věty, když srovnáváme naše situace a nejistoty ohledně budoucnosti našich dcer. Společně jsme mluvili o jejich darech a dovednostech, bojích a křehkosti, spolu s jejich implicitní a explicitní hrůzou, že tu nebudeme vždy,

abychom jim nabízeli lásku a péči.

Naše dvě rodiny jsou jen malou případovou studií tisíců rodin s „neuspokojenými“ potřebami, jak dcery a synové, matky a otcové stárnou.

Zde ve Winston-Salem založili Bill Donohue a Deb Woolardová, rodiče syna s Downovým syndromem, NC Waiver Action Team, aby lobovali za legislativní rozšíření výhod pro ty, kteří jsou na stále se rozšiřující čekací listině. [V rozhovoru](#) před premiérou byl Bill dotázán, jaké závěry a klíčové sdělení („takeaways“) doufá, že *Unmet* vytvoří.

Odpověděl: „Na jedné úrovni chci, aby byli pobouřeni, chci, aby si toho byli vědomi. Chci, aby byli zvědaví. Chci, aby byli motivováni sdílet to se svými sbory, skautskými skupinami a sousedy. Chci, aby byli rozhořčeni nečinností zákonodárského sboru. Hlavně chci, aby byli efektivními občany a oslovovali všechny v naší komunitě jako plnohodnotní a plně se projevující lidé v našich komunitách.“

Poznamenal: „Jenom v našem kraji nás čeká 800. A za pět let jsme nedostali výjimku. Takže z těch 800 se stalo 820, 830.“

„Žádáme spravedlnost a empatii, zastání a aktivitu.“

Uprostřed této nejisté budoucnosti rodiny spřízněné s osobami se zdravotním postižením nežádají o soucit, a co je ještě horší, o lítost. Žádáme o spravedlnost a empatii, o zastání a aktivitu v reakci na mezery v podpoře poskytované zákonodárci a dalšími subjekty pro dlouhodobou reakci.

A co sbory? V tomto okamžiku se nespočetné americké sbory napříč denominačním / teologickým spektrem nacházejí v nejslabším fiskálním a organizačním bodě za poslední roky. Mnohé jsou vnitřně rozdělené „válkami“ o kulturu a doktrínu. Jsou příliš slabé nebo rozptýlené, aby pomohly postiženým?

Problémy vznesené filmem *Unmet* mě vrátily k prvnímu článku, který jsem kdy napsal o naší dceři. Pod názvem „Handicaps and Wholeness“ (Handycapy a celistvost) se objevil v [The Christian Century](#), 14. března 1984.

Začíná to tímto dotazem:

„Tati, jsem postižená?“ zeptala se jednoho dne nedávno naše 8letá dcera. „Kdo to řekl, že jsi postižená?“ zeptal jsem se, abych ji bránil. „Děti,“ odpověděla, „v kostele.“

Měly pravdu. Je vícenásobně postiženým dítětem a dříve nebo později musela slyšet, že toto slovo se na ni vztahuje. Možná to bylo lepší slyšet ve sboru než někde jinde.

Přesto mě zajímá, co udělají děti nebo dospělí, kteří snadno poznají handicap naší dcery a dalších lidí. Je opravdu místo v těle Kristově pro ty, kdo mají fyzické a duševní nedostatky? Jak mi nedávno řekl rodič autistického teenagera: „Kdybych našel jednu nedělní školu, protestantskou nebo katolickou, která by přijala mé dítě, šel bych tam.“

V roce 2023 již nepoužívám slovo „hendikepovaný“ k popisu situace Stephanie a dávám přednost termínu „osoba se speciálními potřebami“ nebo „intelektuálně a vývojově postižená“.

Vždy mě ohromily způsoby, jakými se Ježíš Nazaretský ztotožňoval s takovými lidmi ve svém vlastním světě a jak na ně reagoval.

Jak jsem napsal v roce 1984, Ježíš často potvrzuje své mesiášské povolání tím, že odpovídá lidem mimo „normální“ nebo „úctyhodný“ rámec života.

Když se ho Jan Křtitel zeptal: „Jsi ten pravý, nebo máme počkat na jiného?“ Ježíš odpověděl: „Řekněte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou čistí, hluchí slyší, mrtví vstávají... (a) chudí slyší dobrou zprávu.“

V roce 2023 mě pronásleduje Ježíš a muž v „jezířku Bethezda“, který 38 let čekal, až mu někdo pomůže do jeho léčivých vod.

Znovu si přečtete výše uvedený text a povšimněte si, že neobsahuje žádný verš 4, který byl přidán k pozdějším rukopisům, aby vysvětlil, proč se postižení tísnili u tohoto jezírka. Bible v překladu KJV to krásně překládá: *„Neboť anděl sestoupil v určitém období do jezírka a zneklidnil vodu: kdokoli pak*

první po rozbouření vody vstoupil, byl zbaven jakékoli nemoci, kterou měl.“

„Uzdravení může přijít i bez léčby.“

V Janově evangeliu Ježíš odpovídá na mužovo postižení a „vzal své lůžko a začal chodit“, zjevně zcela uzdraven. Ne tak pro ty, kteří tuto diagnózu v našem světě nosí.

Pokud Ježíšovo evangelium v roce 2023 něco znamená, pak jsme to my, kdo musí reagovat na lidi, kteří „nemají nikoho“, kdo by jim pomohl k uzdravení kvality života v dlouhodobém bezpečí a ochraně.

My jsme ti, kdo musí „znepokojovat vodu“, abychom zajistili uzdravení prostřednictvím komunitních služeb, odborného výcviku, pozorných pečovatelů a bezpečného místa k životu, když už to rodiče nemohou. Uzdravení může přijít i bez vyléčení.

Mnozí na tento druh trvalé péče stále čekají. Mohli bychom my a naše sbory najít způsoby, jak „znepokojit vodu“ v reakci na ty se zvláštními potřebami tady a teď?

Jistě, můžeme to udělat; opravdu musíme. Přinejmenším můžeme hlasovat pro lidi, kteří takovou péči realizují pro ty, jejichž potřeby zůstávají „neuspokojeny“.

To je voda, kterou stojí za to znepokojovat. A až přijde uzdravení, Ježíš bude mít jistě radost.

Bill Leonard

[Baptist News Global](#)

Bill Leonard

Bill Leonard

Bill Leonard je zakládajícím děkanem a emeritním profesorem baptistických studií a církevních dějin James a Marilyn Dunnových na Wake Forest University School of Divinity ve Winston-Salem, NC. Je autorem nebo editorem 25 knih. Rodilý Texan žije ve Winston-Salem se svou ženou Candyce

a jejich dcerou Stephanie.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)